

LES NOSTRES ENQUESTES

El combatent de les J. E. R. E. C. té la paraula...

Amb l'intenció de recollir sempre les vibracions espirituals més autèntiques dels nostres combatents, el setmanari ARA!! d'acord amb el Secretariat General de les J. E. R. E. C., ha formulat una enquesta adreçada als seus militants que lluiten al Front.

Avui, iniciem aquesta enquesta amb el pensament reflectit pel company F. Adell i Ferrer, el qual es troba actualment exercint un càrrec de responsabilitat a l'Exèrcit del Poble.

A Andalusia, a Llevant, a Aragó, al Centre y arreu de la República hi ha sang catalana, màxima expressió de la nostra joventut...

Les joventuts s'han de valoritzar en allò que signifiquen i volen...
...ens diu Francesc Adell i Ferrer

Francesc Adell i Ferrer, conegut pels nostres estudiants en les lluites polítiques que durant la Dictadura es produïren en la nostra Universitat. Actiu militant d'Esquerra Republicana de Catalunya des de la seva fundació, fou a les comarques tarraconines on les seves activitats es desenvoluparen més i el portaren a la Presidència del Casal Francesc Pi Margall de Tarragona. Per no defugir del seu lloc en els moments de perill és empresonat arran del moviment del 6 d'octubre mes al ésser alliberat reprèn amb l'entusiasme de sempre el seu lloc en la palestra política i el trobem a tots els plens que celebra el

nostre partit, empen amb l'encert que el caracteritza la campanya del 16 de febrer, és redactor cap de «Llibertat» de Tarragona i una vegada esclaten els fets que vivim, el nostre Govern que necessita un home de temps a aquelles comarques li dona la Secretaria particular de la Comissaria de la Generalitat quan aquesta estava exercida per Lluís Mestre.

Home de fermes conviccions, dels que no es desvien per les oscil·lacions de l'ambient, comença una activa i positiva campanya contra els anomenats incontrats, des del seu lloc de govern i des de la tribuna periodística amb un conjunt d'articles que publica sota el pseudònim de «Crit» i que han estat recollits en el volum **Deu mesos de Revolució**, tant conegut en el nostre poble per la impressió que produí.

I quan la nostra democràcia llança el primer crit de potencialitat, després del 19 de juliol sota el nom de columna Macià Companys, ell hi aporta la seva ajuda personal com a delegat polític i avui dia a la Divisió 30 com un exemple pels combatents.

— Què opines sobre la significació de la Joventut catalana en la lluita que sostenim contra la reacció?

D'ençà del 19 de juliol a Catalunya s'ha desenvolupat el veritable procés de les Joventuts. Ningú desconeix els obstacles de caire polític i la incomprensió de certs sectors davant la possible puixança de les nostres Joventuts. La guerra primer i la necessitat de cercar nous valors per a portar a terme un seguit de realitzacions polítiques després, han posat la Joventut catalana al primer pla del moviment juvenívul mundial.

Indiscutiblement que de cara a la lluita que sostenim en contra de la facció la nostra Joventut a tothora sap complir amb els deures militars i polítics. Mfret sinó els milers i milers d'homes joves avui allunyats de Catalunya per batre el feix. A Andalusia, a Llevant, a Aragó, al Centre, arreu hi ha sang catalana, màxima expressió de la nostra Joventut.

Els catalans que lluitem enllà de la terra estimada, no somiem ni en pactes, ni en armistícis, ni en arranjaments de cap mena. Volem la victòria crua i absoluta.

— Quina és la teva aspiració política-social de cara a Catalunya?

— He viscut d'aprop l'evolució política i econòmica que Catalunya ha experimentat d'ençà del 19 de juliol. I l'exemple crec ha estat prou al·licionador, perquè ara hom no s'entesti en voler fer realitats les utopies i les fantasies de tipus social-econòmic.

El plat del dia ha estat la precipitació, la incompetència i la pica-baralla política. Soc nacionalista. I éssent nacionalista quina mínima aspiració puc desitjar que una Catalunya lliure? Ara bé, cal parlar-ne concretament d'aquesta aspiració.

No hem de caure tampoc nosaltres en terreny fantasiosos. Els pobles com més lliures son més lligams espirituals i materials creen amb altres nacionalitats. I això precisament ha d'ésser la nostra norma de demà. Separatisme? Catalanisme? Regionalisme? Tot això per nosaltres és buit. No ens diu res perquè sovint pot donar lloc a dubtes i confusions.

Volem una Catalunya que resolgui els seus problemes tenint en compte les racials característiques que dins del glos territorial ens distingeixen i caracteritzen. El problema social a Catalunya, ¿qui ens farà creure que té la mateixa continuïtat de solució que el dit problema a les Castelles? I del problema econòmic? ¿I perquè no dir-ho, inclús del problema polític?

Ací també hi dança un altre tòpic que algú ha esgrimit en contra de la nostra joventut nacionalista: diuen que això no és col·laborar a l'obra internacionalista del proletariat i de les classes encara no redimides. Això és absurd. La mateixa realitat desfà l'argument. On hi ha hagut més llibertat i comprensió social que a Catalunya? El nostre nacionalisme està amarat d'àmplies perspectives polítiques.

No som ni anarquistes ni comunistes. Perquè? Senzillament, perquè encara ningú ens ha demostrat que sota l'imperi d'aquestes teories la humanitat és una bassa d'oli o bé un paradís elegiac.

El sistema democràtic, no obstant les falles que té, supera en molt les possibilitats pràctiques de les teories de classe.

I dins de la democràcia, encara cal aconseguir etapes de transformació i millorament, que lluny de fracassar poden inclús superar els actuals moments de crisi política i econòmica d'Europa i del món.

Resumint, volem una Catalunya lliure dins del clos de les nacionalitats ibèriques. Aspirem a ésser governats per un òrgan de poder, expressió genuïna de les masses majoritàries del nostre poble.

El programa del nostre Partit no te entrebancs, ni per la qüestió política ni per la qüestió econòmico-social. Cal, però, defugir les improvisacions i actuar sempre de cara les possibilitats característiques de Catalunya. Catalunya no és ni Castella ni Rússia. No obstant, estima Castella i adhiu l'esforç gegantí del poble rus.

Aspiro, doncs, a una Catalunya Nació, governada per les majories del nostre poble.

— Quines necessitats culturals i de reivindicació de Joventuts sentis?

— Hi ha, indiscutiblement encara, un creixent nombre de joventut que roman isolada dels treballs d'orientació cultural i política. Darrerament, des dels llocs

de Govern, s'ha intensificat la tasca de difusió i apropament de les classes humils a la cultura. Així, però, no soluciona per ara el nostre problema de les joventuts.

Aquestes necessitats culturals existeixen, ningú pot dubtar-ne. Aquest problema esdevé, però, diferent a ciutat i a comarques. Hem viscut la vida política de comarques i parlem sobre ferm. A comarques el moviment juvenívul tot i gaudir de grans reserves i belles perspectives, està encara adogallat per una sèrie d'obstacles que poc a poc hem de suprimir per mitjà dels òrgans de comandament polític.

La premsa, les biblioteques, les conferències, els cursos d'educació professional, tota aquesta relació espiritual entre el món intel·lectual i la joventut no ha existit ni existeix encara amb vida pròpia a comarques.

La joventut de comarques no ha entrancat de ple en les seves propies activitats. Darrerament, tots els partits polítics han intentat a comarques endegar el moviment juvenívul, però l'interès i l'egoisme partidista no ha aconseguit realitzar una tasca positiva.

El nostre jove camperol — avui roman als fronts de combat — resta isolat de la cultura i perquè no dir-ho, de la política. Cal un gran esforç per a reincorporar aquesta joventut de comarques al moviment de reivindicacions juvenívules forja indiscutible dels nous valors del demà.

El problema a ciutat no te tantes dificultats i, per aquesta raó, no volem parlar-ne.

Reivindicacions de la joventut? Molt s'ha parlat d'aquesta qüestió darrerament. Uns han dit si les Joventuts han de prendre la direcció política. Altres, que cal gent nova arreu dels departaments i llocs oficials de govern. I encara altres han arribat més lluny tot afirmant que les Joventuts han de dirigir els partits polítics respectius.

AJUT CATALA

necessita la teva col·laboració. Ja ets associat?

...i és una « experiència »

Els japonesos han invadit la Xina. Els canons bramen. Les metralladores xerra-mequen. Les víctimes sumen milers.

Però no és la guerra. Totes les cancelleries estan d'acord sobre aquest punt.

Un comunicat oficial anuncia que les discussions diplomàtiques continuen.

També continuen les batalles.

Els aventatges d'aquest sistema estriva en el fet de què quan no s'ha declarat la guerra més obligatori esperar tractats de pau per acabar-la. Pot ésser la pau arribarà repentinament com arribà la guerra.

Mr. Cordell Hull, el secretari d'Estat nordamericà, ha lliurat una nota a les potències, demanant-los hi que expressin els seus punts de vista sobre els principis per al sosteniment de la pau.

Ens informen que feliçment tots contestaren favorablement.

Fins el Japó mostra la seva conformitat.

Mr. Hull, llavors, afirmà que la conformitat de la majoria de les potències sobre certs principis fundamentals, donen a aquests principis un nou vigor i força nova. Una força i un vigor que Xina i l'Espanya Republicana estan en bones condicions d'apreciar. Mr. Hull està satisfet. També ho estem nosaltres. mon està satisfet.

Ja no es fa la guerra. Sols es realitzen « experiments ».

Ens informem sèriament que la guerra espanyola ja ha donat resultats satisfactoris, doncs demostren que existeixen errors de tàctica en el maneig dels tancs. Indubtablement, la guerra xina també tindrà els seus resultats didàctics.

I quan tots haguem après i digerit aquestes ensenyances, llavors podrem tornar a començar.

Però allò, naturalment, tampoc serà la guerra.

Serà, sencillament, la fi del món.

ACTUACIÓ DE CARA A LA GUERRA

Interessant intervenció d'Ignasi Canadell del Secretariat de les J. E. R. E. C. al Ple de la Federació del Partit

Han causat bona impressió en els cercles esquerrans i nacionalistes, l'intervenció i les proposicions presentades pel nostre estimat company Ignasi Canadell, Secretari de la Comissió d'Informació i Ajut a la guerra i membre del Secretariat general de les J. E. R. E. C., en la sessió del Ple de la Federació de Barcelona d'Esquerra Republicana de Catalunya, celebrada el propassat dia 19 del corrent mes.

Per la seva importància en els moments actuals, cal fer esment de les característiques que adquireix el problema dels nostres combatents catalans, que integren l'Exèrcit Popular de la República, en el qual i per mitjà d'ells, Catalunya aporta a la guerra el seu suport i la seva contribució a la victòria propera sobre el feixisme invasor.

Ignasi Canadell, home jove, parlà amb l'energia i la convicció de sincer militant, de les Joventuts i reclamà amb paraules justes una actuació per part del Partit, més directa a les necessitats vitals dels soldats de Catalunya.

A continuació reproduïm les interessats proposicions, encaminades a reclamar per E. R. C. la posició en els llocs de responsabilitat de l'Exèrcit que com a partit majoritari català per dret propi li pertoqueu.

PROPOSICIONS

- Garantia dels drets i la llibertat del pensament dels combatents catalans a l'Exèrcit Popular.
 - Proseguir amb tota rapidesa i intensitat les activitats que tendeixen al fet que els catalans mobilitzats i els seus familiars sentin continuament l'afecte de Catalunya i del Partit.
 - Evitar les gosadies dels que s'oblidm que l'Exèrcit Popular és de tot poble antifeixista i que la seva finalitat única és guanyar la guerra.
 - Que E. R. de C. faci prevaler en estricta justícia, d'acord amb els seus principis nacionalistes, republicans i democràtics i per l'aportació formidable i abnegada a la causa antifeixista, els drets i el tracte adients al seu prestigi i a la seva història.
 - Supeditar a tota altra cosa, sense claudicacions ni sacrificis que no lenen correspondència, l'esforç i l'activitat del Partit per vèncer ràpidament el feixisme internacional que ens fa la guerra.
- El discurs d'Ignasi Canadell fou aplaudit per tots els assistents.

INQUISICIÓ MODERNA

Vegeu un dels mitjans que empra el Japó per assassinar xinesos